

kunne fraviges, naar den i Paragraffen omtalte Stempling eller Plombering finder Sted, har dette sin Grund i, at der bør findes en Form, hvorunder Handel i forlagt Tilstand med dette større, i lovlig Tid nedlagte Vildt kan finde Sted, fordi de enkelte Købere sjeldnere har Brug for et helt Stykke Vildt, men kun for enten Ryg, Køller eller Bove.

Konsekvent bør saa ogsaa en tilsvarende Ordning træffes for Raaer i den Tid, da de ikke er fredede, og for Kronvildt og Daavildt, der endnu mindre kan sælges uden at være parteret.

Til § 26.

Denne Paragraf er enslydende med Jagtlovens § 21, men foreslaas af formelle Grunde anbragt i Kapitel IV.

Til Kapitel V.

De nugældende Regler om Jagtmaader og Jagt- og Fangstredskaber findes i Jagtloven af 1894 spredt i forskellige Paragraffer og iblandede Bestemmelser af anden Art. Af formelle Grunde har Udvalget ønsket at samle disse Regler i et særligt Kapitel.

Til § 27.

Det er formentlig velbegrundet at forbyde Jagt paa løbende Vildt i Tusmørke og Mørke.

For det første findes der næppe en Jagtform, der medfører saa meget Dyrplageri som denne. Afstandsbedømmelsen bliver i Halvmørket usikker, og naar man ikke skarpt kan skelne Bøssens Sigtemidler eller Vildtets Omrids, maa der nødvendigvis skydes meget paa Slump. Deraf bliver den nødvendige Følge imidlertid, at en stor Procent af det Vildt, der skydes til, bliver anskudt, og da det i svag Belysning særlig let kommer ud af Øje og unddrager sig Forfølgelse, gaar det bort for i lange Tider at være underkastet svære Lidelser eller maaske for at dø en langsom og pinefuld Død.

For det andet er denne Jagtform meget ødelæggende for alt vort løbende Vildt. Hvor den saakaldte Natjagt drives systematisk, bliver vore Skove og Plantager rene Fælder for de Dyr, der her har deres væsentlige Tilflugt om Dagen, men som skal ud om Aftenen og ind om Morgen. En total Udryddelse kan foretages ved at passe dem op paa disse Vandringer,

og dertil er det paa mange Steder næsten kommet; men i alt Fald kan det bestemt siges, at denne Jagtmetode i høj Grad er medvirkende til vor Vildtbestands utvivlsomme Tilbagegang.

Endelig medfører Jagten i Halvmørket mange Ulykkestilfælde. De Jægere, der sidder paa Udkig ved Skovbrynet, skyder ofte paa Folk, der i deres lovlige Ærinde følger en Sti gennem Skov eller Plantage. Endnu hyppigere gaar det naturligvis ud over Husdyr. Man har ingen Statistik over, hvor mange der paa den Maade dræbes, men adskillige er det, der saaledes gaar tabt, uden at Ejeren kan bevise, hvem der er skyldig i Nedskydningen.

Men Udvalget har endvidere ment, at det vilde være rigtigt at indføre et almindeligt Forbud mod Natjagt paa Fuglevildt. Man har den Opfattelse, at der flere Steder i Landet ved denne Jagt ødelægges en Mængde Fugle til ingen Nytte, da ofte kun en ringe Del af det nedskudte Vildt findes. Desuden skydes meget tidt Fugle, som slet ikke er madnyttige, ligesom Fugle nedskydes i deres Fredningstid, da det ifølge Forholdenes Natur er vanskeligt eller umuligt for Jægeren at bedømme, hvad det er for Fuglearter, han gør til Maal for sit Skud. — Da imidlertid den saakaldte „Andejagt“ ved en Del af vore Fjorde spiller en vigtig erhvervsmæssig Rolle, har Udvalget ment, at det var nødvendigt at foreslaa den i Paragraffen indeholdte Undtagelse.

Til §§ 28 og 29.

Paragrafferne er enslydende med Jagtlovens § 19.

Til § 30.

Det vil vistnok almindelig erkendes, at Brugen af Limpinde bør være forbudt saavel som Brugen af Vildtsnarer og Doner.

Til § 31.

Et almindeligt Forbud mod at udsætte Gift for Dyr begrundes udelukkende i dyrevenlige Hensyn. Der er ingen Tvivl om, at baade Stryknin og Arsenik medfører store Lidelser for de Dyr, der sluger Giftbrokkerne. Man har Erfaring nok herom fra Hunde, der har faaet Giften. Naar man ikke har turdet gaa til et Forbud mod Brugen af Fosformoes overfor Krager, ligger dette i, at disse ligesom Rotter og Mus er saa talrige og skadelige, at Midlet næppe foreløbig kan undværes.